

Γεύμα ἄνορθωτικόν, πολύ χορταστικόν.

Γεύμα τὸ δοξαζόμενον,
γεύμα τὸ νομιζόμενον
κοιλιακῶς μακάριον.

Γεύμα μὲ Κοντογούρειον
ἐπὶ τραπέζης θούριον
ἴστων Ἀρχικαγκελάριον.

Γεύμα, ποῦ καὶ καλόγηροι
τῶλεπαν λιμσμένοι,
γεύμα, ποῦ καὶ ποδόγυροι
τῶλεπαν λιγωμένοι.

Γεύμα τὸ Κηρσιώτικο,
τὸ κατὰ πάντ' ἄλλοεῖτικο,
γεύμα Διπλῆς Λουκούλειον
ἴσθης Κηρσιῶτις τὴν αὔρα,
νὰ φάη Κοινοβούλιον,
ὅπου καὶ τὸν Ἰούλιον
θὰ ρέψῃ μὲς ἴσθ' ἑκαύρα.

Γεύμα, ποῦ Φιλελεύθεροι προβάλλουν κορφομένον
καὶ κἄτι ξεκουτιάρηδες καὶ γέρο κολασμένον.
Γεύμα, ποῦ κάθε Λούκουλος δὲν ἔπαυε νὰ τρώγῃ,
γεύμα, ποῦ δὲν ἐπήγαγε κί ὅι κοιωνολόγοι,
καὶ πιθανόν συζήτησις καὶ ἴσθ' Βουλὴ νὰ γίνῃ
πῶς κοιωνοὶ τοῦ γεύματος δὲν ἔγιναν κί ἑκαίνοι.

Γεύμα, ποῦ τρώει μὴδ Βουλὴ
καὶ σὺ πηδάς φρενίτης...
δὲν πήγαγε κί ὅι Θεσσαλοὶ
κί ὁ κύριος Τσαξίρης.

Γιὰ κύττα, βερέμη...
ἢ τραπέζα γέμει,
τρυφήσατε πάντες,
οἱ τόσας πικρίας
κί ἄδρας ρητορείας
πολλῶν ὑποστάντες.

Τὸ γεύμα κοινόν,
ὁ μέσχος πολὺς,
μὴ φύγῃ πεινῶν
πιστὸς προσφιλῆς.

Τρυφάτε, τρυφάτε,
ἐμπρὸς τοῦ Μελᾶ...
σᾶς πρέπει νὰ φάτε,
νὰ πιῆτε καλὰ.

Ψηλὰ τὰ ποτήρια,
χαρὰς, πανηγύρια,
κοτίνου κλαδιά.

Βαρᾶτε λαγοῦτο...
τί γεύμα καὶ τοῦτο...
εἶδα, παιδιὰ.

Ποικίλα φαγητὰ κί ἄλλορῶτικα ποτά.

Π. — Μὰ κί ἐγὼ βρέ Φασουλή μου, τί χαρὰ ποῦ σὺ τὴν εἶχα...
κί ὁ Τριγώνης κί ὁ Σταμπάδος
εἰς ὕγιαν τῆς ομάδος
δὸς του κί ἔπιναν μαστίχα.

Τὸ συμπόσιον κυττῶ
καὶ καταχειροκροτῶ
τρώγοντας καὶ τραγωμένους,
βλέπω καὶ τὸν Βαλληθῆρα,
κί ἴσθ' Ἀγγλοῦ φρεσκούρισιμένους,
ποῦχαν πρόσωπα ραιδρά.

Εὐωχία τρυφή, ἢ
τρώγουσιν ἄ λ' Ἀγγλὸι πολλοὶ
δίχως τίποτα νὰ λέν...
εἶδα κί ἕνα Φασουλή,
ποῦμαζε τοῦ Τσαμπερλαίν.

Φ.— Τί μου λές, βρέ Περικλέτο;
 Ξ.— Τί τραπέζι, τί μπουκέτο!

Κουτσοπίνου μερικοί,
 μερικούς τους πιάνει ύστα,
 κι άλλους σφρίγος ξαφνικά.

Κι'ό Κουλούμπαρδος έχει
 έσχολιάζε την λίστα
 μ'ένα χλοΐμορ Άγγλικό.

Χίαρ χίαρ ακούζουν όλοι,
 και καθείς εκ των έν τέλει
 ήστραπτε κι'ήκτινοβόλει
 μέσα στής Διπλής τά μέλη,
 κι'έγωράτευε κι'έγέλα
 σάν Έγγλέζος, κι'ήταν πρέλλα.

Γέλοιο και χλοΐμορ Άγγλικόν...έν τούτοις προς τους άλλους
 έγέλα κι'ό Χρυσόγελος, αλλά κι'ό Χρυσοστάλης.
 Τί γέλοιο ποΐ 'γινήκανε σ'τόν κήπο του Μελά,
 κι'έν'άγεράκι μαλακό τά σ'ήθη μαλακόνει,
 κι'ό Τε-τενός 'χωράτεψε και σ'τόν Κορομηλά,
 εκείνος όμως σοβαρός άσπεται δέν σπικόνει.

Γεύμα λαοσωτήριον
 και γεύμα νικητήριον,
 γεύμα, ποΐ συνωθεύετο και με παϊάνων μέλος,
 κι'έκαμε μίαν πρόποσιν κι'ό Κρης ό Βενιζέλος.

Κι'άνεφερε την πρόδοον, την τάξιν, την γαλήνην,
 κατόπιν στρατιωτικής και λαϊκής έκρήξεως,
 και πάντες ένωτίσθησαν την πρόποσιν εκείνην
 μετ'ε μεγάλης προσοχής και κρασοκατανούξεως.

Φ.— Κι'έγώ την πρόποσι του την άκουσα, μαζέτα,
 'σά τόσα ξεφαντώματα,
 ήταν κι'ό Πετοστάκης κι'έστρώσανε πετσέτα
 γιά τά παλρά τά κόμματα.

Κι'έν πρώτοις, Περικλέτο, 'βγήκαν όρεκτικά
 έλθας από τάλατι
 του Κόντε του Κορομάτη,
 κι'έτρωγαν γιά σπικράγγια κορόνδια Ραλλικά.

*Γμνησα κουρασθέντων
 σπικρών φαγοπότια,
 ποΐ και καθαρσθέντων
 έτρώγανε σπικότια,
 γαχνή, ταχωνήτα,
 και κάμπσοκα ψητά.

Κι'έτρωγαν πατριώται,
 κι'έτρωγαν πολλήκάρια,
 κι'ό Βενιζέλος τότε
 τους έβγαλε δού φάρια,
 ποΐ τ'άψησε σ'τά χείλη
 του Κόντε και του Ράλλη,
 και μ'όρεξι μεγάλη
 τ'άφραγαν ό'όι φίλοι.

Μά και κρασί τούς 'έρασαν από τους Πεταλούς,
 κι'έγινε ροδωπάρετος πολλών κιντρίνων μούρη,
 ού μόν κι'άγγουράκι 'βγήκανε δηλοΐντα σ'τους παλούς
 πώς ό Κρητικός φύτρωσε σ'τή μέση σάν άγγουρι.

Τό γεύμα φινέτο, έίδιβα και ζήτω.

Φ.— Και μέσα σ'τάλλ' άνοιξαν κι'ένα μικρό μπουκάλι,
 ποΐχε του Κόντε την χολή και την χολή του Ράλλη.

Κι'είπε τρανός άνορθωτός:
 πιετε πάντες έξ αύτης,
 όπερ ύμων έχυθη.

"Όλοι μ'αυτήν άς δροσισθούν
 κι'άμαρτων άς ξεχασθούν
 κι'άνομημάτων πλήθη.

Και κτυπούσαν κλαπαδόρακι,
 και 'γελούσαν Μανταφιόρακι,
 και τ'ης Κηρισσιεξ κυράδες.

Και πολλοί καθαρισμένοι
 'μπρός σ'τους Άγγλους οι καίμενοι
 έβαρούσαν ταμπουράδες.

Φάτε κι'έγινε δουλειά...
 κι'είδα καθενός κοιλιά
 σάν μπαλονί, σάν νταούλι.

Κι'είδα μέσα σ'τό φουστάτο
 και τον Πριέδρο τον Στράτο,
 και τον κύριον Στρατούλη.

Ταπλακουμπια, τραλαλά,
 όλοι μέσα σ'τού Μελά.
 Μάς σέ κήπους χλορούς,
 ούρα, ζήτω μας, έίδιβα...
 μαρς να σύρωμε χρορούς
 σέ νομοσχεδίων στίβα.

Καλαμπούριζε κι'ό Σλημαν, Περικλέτο, κατά κόρον,
 όταν μέσ'σ'τό πανηγύρι
 'έβηκαν και καμπόσοι τσίφιοι,
 την ισχνότητα δηλοΐντες των αρχαίων προγαστρώων.

Και τό τραπέζι τό τρανόν'τελειώσε, φινέτο,
 κι'ό κύριος Πρωθυπουργός πολύ πρησμένος ήτο,
 και Φιλελεύθεροι πολλοί προσέτεζαν ομιά του,
 και περιέργως έβλεπαν τό τόσο φουσκωμά του.

Και τέλος πάντων έφεραν του Ραϊντγγεν τας άκτινας
 κι'άμέσως άνεκάλυψαν, βρέ Περικλή, μ'έκειναι
 πώς τό μεγάλο φουσκωμά τ'ης Κρητικής γαστρός
 ήσαν οι δού Πρωθυπουργοί τ'ης παλαιάς μητρός.

Πόσιος κι'έδητύος αυτάρ έξ έρον έντο,
 κι'έγύρισαν χορτάτοι,
 κι'έλεγαν με ραχάτι

πότε και πώς θα λήξη κι'αυτό τό Παρλαμέντο.

'Ο «Ρωμής», έπισταμένως την κατάσταση ιδών,
 'σ'της Πηγής τ'ης Ζωοδόχου μένει παλιν την όδον,
 μόνο π'ήγε παραπάτω, αυξων πενηντακοιτώ,
 συνουσει με'άλλα σπ'ητα και μ'όρίζον' άνοικτό.